

SAŽETAK

Svako novorođenče, njegov izgled, kao i životne funkcije određene su genetskim materijalom (genima) koje je ono dobilo od svojih roditelja. Boju kose ili očiju, građu tijela ili bilo koju drugu osobinu, može naslijediti od jednog ili drugog roditelja.

Djeca s Downovim sindromom imaju međusobne sličnosti, koje nastaju zbog prisustva trećeg hromozoma 21. Geni koji su smješteni na dodatnom hromozomu odgovorni su za niz razvojnih poremećaja koji se mogu vidjeti kod djece s Downovim sindromom. Zbog toga oni pokazuju fizičku posebnost, koja ih razlikuje od svih drugih članova njihove porodice, ali ih čine međusobno sličnima. Većina ovih posebnosti nije značajna za život djeteta, ne šteti razvoju niti zdravlju djeteta, niti ih one značajno čine drugačijima od grupe djece bez Downovog sindroma. Urođene anomalije, iako se javljaju u većem procentu kod djece s Downovim sindromom, javljaju se i kod sve druge djece sa ili bez teškoća u razvoju.

Zato je svako novorođenče, pa i ono s Downovim sindromom, u prvom redu dijete koje treba i s pravom očekuje puno ljubavi, njege i pažnje.

Osobe s Downovim sindromom ranije nisu imala adekvatnu medicinsku zaštitu i ona se svodila samo na pružanje najnužnijih zdravstvenih usluga. Infekcije, srčane anomalije, manjak hormona, promjene na kostima, zglobovima, mišićima, smetnje vida ili sluha, teškoće govora nisu rješavani na zadovoljavajući način. U današnjim uslovima u većini zemalja svijeta situacija se znatno promijenila na bolje i u zdravstvenoj zaštiti i u pedagoškom radu s osobama s Downovim sindromom.

Prosječno jedno od 700 novorođene djece u svjetskoj populaciji rađa se s Downovim sindromom. Na osnovu ovih podataka, pretpostavlja se da se u BiH godišnje rađa između 40 i 50 djece sa Downovim sindromom.